

ВОЛФГАНГ ЦАЙСКЕ НОЩ КРАЙ ЕЗЕРОТО

Превод от немски: Снежана Берберова, 1979

chitanka.info

Недалеч от брега на езерото местният Грюнрок^[1] си беше построил висока наблюдателница, добре скрита в покрайнините на елшака. Той трябваше да забива дълбоко коловите в мочурливата земя, докато достигнат твърда основа. После ги свърза със здрави напречни греди и скова на пет метра височина платформа с предпазни парапети от пръти и малка пейка, на която можеше да седи удобно.

Грюнрок се качваше с удоволствие в тази висока наблюдателница. Оттам рядко се раздаваше изстрел, но затова пък можеше да се наблюдават някои животни, които иначе не се виждат в гората.

Около средата на септември след ясния ден настъпи хубава вечер. Месецът се изкачи почти пълен и кръгъл на небето. Грюнрок се настани в наблюдателницата си край елшака. Оттук се виждаше мочурливата ливада, широката повърхност на езерото и на брега. Грюнрок се чувстваше удобно. Само комарите му пречеха. Бръмчаха на гъсти облаци. Не само бръмчаха, но и хапеха здравата. Той не обръщаше внимание на това. Толкова често го хапеха, че вече почти не ги усещаше. Все пак си запали цигара. Сините облачета дим държаха жужащите мъчители на известно разстояние от лицето му.

Две зайчета се появиха на тясната крайбрежна зелена ивица. Те подскачаха насам-натам, търсейки сочни тревички.

По билото на ниския хълм се зададох бавно две сърни. Грюнрок вдигна бинокъла до очите си. Я виж ти, та това беше старият сръндак със странно извитите рога, които приличиха на тирбушони. Отдавна трябваше да бъде застреляно, но изчезна от погледа му скоро след откриването на ловния сезон. А сега го виждаше отново. Твърде далеч беше за сигурен изстрел. През една от следващите вечери щеше да опита да се промъкне до страхливото животно.

Недалеч от високата наблюдателница се появи рижаво петно. Още една сърна? Не, това беше Кума Лиса. Дали искаше да си отмъкне патица в дупката? Изведнъж тихото и неподвижно червеникаво кожухче се стрелна косо във въздуха. Чу се тихо църкане. Беше хванала тлъста мишка, промъкна се с нея няколко стъпки нататък, отново застана дебнешком, скочи пак красиво във въздуха и хвана втора.

Докато Грюнрок още мислеше дали да наруши спокойствието на вечерта с един изстрел, лисицата, хванала двете мишки, изчезна в една

от многобройните дупки, които водеха към езерото. Далеч от обсега на пушката на Грюнрок тя се появи отново и пак започна лова си. Лисиците трябва да се ограничават, защото пренасят опасния и за човека бяс, но Грюнрок щеше да застреля без желание този добър мишеловец.

Бавно се здрачаваше. Звездите и месецът обаче осветяваха нощта така, че наблюдателят можеше да вижда добре какво става наоколо.

В тръстиката нещо силно изпляска и изшумоля. Грюнрок се загледа с любопитство към мястото, откъдето дойде този шум. Той вече отгатваше кой може да е там. Скоро видя три, четири, пет черни кълба да излизат тромаво от тръстиката и да се изкачват по брега. Бяха диви свине. През лятото и есента те обичаха да лежат в плитчините в крайбрежната тръстика на езерото. Там никой не ги смущаваше. Можеха чудесно да се търкалят в топлата тиня и да покриват кожата си с дебел слой кал.

Оу-у-ао-оу-у — отекна в мочурливата поляна. Грюнрок се огледа. Там стоеше един елен с вдигната глава. От муцуната му на облаци излизаше топла пара. Отново отекна дивият зов. Сега беше периодът на чифтосване на елените. Малко зад него, плътно една до друга, стояха три-четири кошути.

Грюнрок наблюдаваше напрегнато. Най-после можа да различи фигурата и рогата на елена. Започна да брои. Всяко разклонение имаше шест върха. Да, това беше хубавият млад дванадесетгодишен елен, който беше довел малкото си стадо от гората на поляната под прикритието на нощта. Човекът лесно можеше да отстреля животното. Еленът стоеше на поляната в цял ръст на малко повече от сто и двадесет крачки от високата наблюдателница. Месецът грееше. Един куршум би го улучил смъртоносно, но Грюнрок не посегна към оръжието си. Не, този елен трябваше да живее още, да расте, да заяква. Едва когато остарее и рогата му закърнеят, един ден щеше да го стигне изстрелът на човека.

Отново се чу пляскане откъм езерото. Този път, изглежда, не идваше от тръстиката, а от по-далеч.

На лунната светлина в откритите води на езерото се виждаха две сребристо искрящи ивици. Те се разклоняваха, като образуваха остър ъгъл. Върхът на ъгъла се движеше бързо. Не можеше да е риба. Разстоянието до този сребрист връх беше още твърде голямо, за да се

различи нещо, но пък в следващия миг той се загуби. Очевидно непознатото животно се беше гмурнало и изчезнало. Грюнрок чакаше търпеливо. След няколко минути сребрилата ивица отново се появи значително по-близо до високата наблюдателница. Грюнрок вдигна бинокъла си съвсем бавно. През силните лещи той различи кръгла мустаката глава. Една видра беше излязла на нощен лов в езерото. Рибарят Мертен не би се зарадвал, ако този хищник го посети отново.

Макар че Мертен му беше приятел, лесничейт във високата наблюдателница в края на елшака не помисли за оръжието си. Видрата беше станала рядкост и ловът ѝ беше забранен, дори и когато хващаше някоя и друга риба, както сега. Кафявата козина изчезна светкавично, но изскочи веднага пак. От муцуната ѝ стърчеше голяма риба. Видрата заплува към брега и се изгуби от погледа на човека. Грюнрок знаеше какво щеше да стане. На много места край езерото тя имаше дупки. Щеше да отиде в някоя от тях или някъде наблизко и да изяде плячката си. Често обаче тя оставяше по нещо от рибата и тогава гаргите и лисиците се грижеха да не се похаби нищо.

Гъст облак се изпречи пред луната. Изведнъж стана истински тъмно. Беше време да се прибира вкъщи.

Тихо слезе по стълбата, след като изпразни оръжието си. Заобиколи отдалеч мочурливата поляна, от която все още се чуваше зовът на елена.

---

[1] Грюнрок — старинно нарицателно име на лесничей и горски пазач, разпространено сред народа, свързано със зелената униформа. Грюнрок значи зелено сако — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.